

MINISTERSTWO DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Wiersze o Sarmacji

2012 r.

Wprowadzenie

Jak długo istnieje Księstwo Sarmacji, tak długo pojawia się twórczość o nim. Przez te 10 lat, które minęły praktycznie niepostrzeżenie, powstało tak wiele niesamowitych dzieł, napisano tyle cudownych strof, że olbrzymią stratą dla Sarmacji byłoby zniknięcie tego wspaniałego dziedzictwa, gdzieś w olbrzymich archiwach, bez nadziei na ponowne ujście światła dziennego.

Dlatego też z okazji 10. rocznicy powstania Księstwa Sarmacji Ministerstwo Dziedzictwa Narodowego postanowiło, choć częściowo, przypomnieć twórczość poetycką tamtych lat i jednocześnie pobudzić współczesnych Sarmatów do aktywności artystycznej.

Oto oddaję na Państwa ręce tomik wypełniony po brzegi wierszami autorstwa wielu znamienitych Sarmatów. Mam nadzieję, że to zestawienie teraźniejszych i archiwalnych utworów przypadnie Państwu do gustu.

Życzę wspaniałej lektury,

(—) Hrabia Krzysztof Czugała,
Minister Dziedzictwa Narodowego.

Z archiwów Księstwa Sarmacji

Oto kilka wybranych wierszy odnalezionych podczas prac wykopaliskowych przeprowadzonych przez Ministerstwo Dziedzictwa Narodowego. Kolejność chronologiczna nie została zachowana.

---

*Sarmacki Naród nie zginie
Póki w żyłach choć jednych
Krew Chojnackich płynie
Przetrwa zamiecie i słoty
Przełęczę wyrwie w skałach
Aż dojdzie do gór złotych
Chojnackich rodzina
wspaniała
Po wieki im cześć i chwała*

*Zdrajców w siną dal przegoni
Przed złem i występkiem
Piersiami Sarmację wybroni
Pod Avatara komendą
Strachu nie znając ni trwogi
Prawdy po kres bronić będą
Chojnaccy ród znany i drogi
Z każdej się wyrwie pożogi*

*Przy księciu Sarmacji staną
I krew swą oddadzą za niego
Z wiarą w sprawę wygraną
A kiedy nadejdzie czas
krwawy
Z piersi swych mur utworzą
Broniąc swych serc enklawy
Chojnackich domeną
zwycięstwo
Wiara, miłość i męstwo.*

Calisto Kami-Chojnacka

---

*W Teutonii jest wspaniale
Wspaniale jest w Teutonii
Tak twierdzą Teutończycy
I chyba tylko oni*

Krzysztof Czugała

„Sonet teutoński”

*Niech błogosławiona będzie
Teutonia Prześwięta,
A każda ręka przeklęta,
Co na Nią się podnosi,
Nasz Naród tego nie znosi!*

*Lud i Cesarz niech będzie
błogosławiony,
I Lew waleczny z korony,
Co strzeże swym silnym
ramieniem,
Całej Przeświętej Tej Krainy.*

*Cóż ja czuję - miłość do Kraju?
Czy to patriotyzm?
Już wiem, czuję Miłość do
Raju!*

*Ludu mój Najmilszy!
Nie zapomni!
Żeś Naród Teutoński!*

Vladimir Iwanowicz

---

*Moja to Ojczyzna
gdzie ziemia jest żyzna
w bukiet pełen róż.
Moja ci!*

*Moje to pola i łąki
gdzie wśród koloru
rosną kwiatów pąki.
Moja ci!*

*Moje to gór szczyty
gdzie każdy szczyt zdobyty
świątynią Boga jest.
Moja ci!*

*Moje ci to miasta
w których jak u Piasta
miłość z dnia na dzień
u ludzi wzrasta.*

*Próżno słowa rzucać na
wiatr.
Tworzyć chwilowe idee.
Wstań rodaku pomóż nam.
Sclavinia będzie naszym
dziełem!*

Michał August Staropodlaski

---

*Teutonia, Teutonia
Wyspa Detzonia*

*Teutonia, Teutonia
Dwie piąte KON-ia*

*Teutonia, Teutonia
Burmistrz Apolonia*

*Teutonia, Teutonia
Z radia płynie fonia*

*Teutonia, Teutonia
Margońska sztolnia*

*Teutonia, Teutonia
Jest kul*

Piotr Mikołaj

---

*Plączą sarmackie praczki, żony, kochanki i matki.
Plączą rzewnymi łzami nad wierszem
Co drukowanym
Słowem swem uszy obraża i oberbolicmajstra
Sutenera, żołnierza, dekarza.
Ach! Gdzieś niegdysiejsze ponad szczyty wzloty,
Dytyramby, heksametry, mapety, kokoty?
Gdzież niegdysiejszych poetów słowo wartkie
I ten dowcip, co pannę o rumieniec przyprawia
A chłopca o malaryczne dreszcze?*

*I jeszcze włos mi dęba staje i spoconym wielce
Gdy przed oczy mi pchacie naprędce splodzone wiersze!*

Ivo Karakachanow

„P. Przybył – Wygnaniec”

*Wejrzałem na wysokie Baridasu skały,
Yechałem przez stepy, na góry wspinałem się
Patrząc yeno krańca, nie szukając stanic
Imaginacją zmroczon - morzem ocknąłem się
Eremy Twych wygnańców w drodze swej mijalem
Radosny kto nie zyskał świadomości Prawdy
Dalekie ścieżki wiodą do Almery portu
Almero! Stolyco Królów, moja przystani!
Lęcę do ciebie płaczący, ale uskrzydłony
Albowiem w górach moich miecze kują Gnomy
Ćma wraz przyszość mroczy, dzwon to jest Wolności*

Ivo Karakachanow

---

*Kto przysięgi nie szanuje,
Swe krzyżuje palce
Tego – kocham Cię, ma luba –
Czas rozjechać walcem*

Piotr Mikołaj

---

*Idzie Kedar na medal, worek łupów niesie.
Co dziś skradnie, co przepadnie i w swój dom przyniesie?*

*Idzie Kedar na medal, filharmonia stoi.
"Nie w mym kraju!", a tam z żalu artysta się kroi.*

*Idzie Kedar na medal, władzę sobie rości.
Brak u Piotra rad na łotra, za stare ma kości.*

*Idzie Kedar na medal, Lwa widzi na drodze.
"Zwróć Ty mienia! Do więzienia na jednej nodze!"*

*Siedzi Kedar na medal, za swe grzechy buli.
Nowy Książę nogę wiąże do żelaznej kuli.*

Szymon Nowicki

Wiersze o Sarmacji

Oto przed Państwem wiersze napisane przez Sarmatów biorących udział w konkursie organizowanym przez MDN. Serdecznie dziękuję wszystkim za udział, a Państwa zapraszam serdecznie do przeczytania.

---

miejsce I w konkursie

*Jest takie miejsce na stokach wirtuala
gdzie człowiek zawsze chce wracać
byle z dala od przyziemnego reala
najdziwniejsze marzenia realizować*

*Na statku płynącym po internetu falach
do Ciudad de Bravo z piękną dziewczyną
tam gdzie muzyka reggae grała
i Baridas wciąż monarchii ostoją*

*Za kierownicą wirtualnego samochodu
fikcyjny gaz do internetowej dechy
pikselową autostradą do Złotego Grodu
przed oblicze teutońskiego monarchy*

*W nieistniejącej restauracji eldorackiej
wspominając rzewnie czasy stare
gorącej unii selawińsko-trizondalskiej
wirtualne niebo staje się beżowo-szare*

*Na tropikańskiej plaży w rytmie kankana
z Grodziszczaninami gellońskie pijąc
wprawdzie wszystko to tylko wirtualne
ale ludzkie emocje - bardzo realne!*

Karolina von Lichtenstein

---

miejsce II w konkursie

*Wiersze o Sarmacji
Sarmacja.
Powstała!
Upadła?
Lecz zawsze przetrwała*

*Żaden trud jej nie straszny
żadna siła nie sroga*

*tworzy i ubarwia
niszczy
całe zastępy ludu*

*stoi jak pomnik
lecz nie byle jaki
jak monument historii
na kartach mikroświata*

*teraz i zawsze
i na wieki
niech pamięć przetrwa
a głos jej wzleci*

Avril von Levengthon

---

miejsce III w konkursie

„Kwiat Sarmacki”

*Przechadzając
Po Almerze
Spoglądam w dal
W przyszłość nieznaną*

*Niepewną
Bo cóż ma wiedzieć
Człowiek ze skazą
Bólem i cierpieniem*

*Brak współczucia
Rodzi gniew
Sarmata nie wie czym jest gniew
A ja wiem*

*Paradoks idealny
Bo jak być Sarmatą
i wiedzieć czym jest gniew
To czy ja nim jestem ?*

*Brakuje mi dni
Współczucia, miłości
Brak mi Ciebie
Kwiecie Sarmacki
Po prostu brak*

Patrik Arped-Iwanowicz

„Melancholia”

*Mówią – Ojczyzna wzywa.
Mówią – wspieraj ją Czynem.
Lecz jedynie ma grzywa -
Cuchnie przetrawionym winem.*

*A jeszcze tyle pracy zostało,
Mimo tylu już chwil poświęconych.
Lecz słuchac jeno – rób więcej! nam mało!
A grzywa cuchnie wciąż winem.*

*Wiesz, że twój Czyn jest niezbędny
Lecz Grodziskie karczmy tak kuszą...
Może czujesz się niepotrzebny?
Swoj żal zatop w "Przepadówce".*

*Czymże twa ojczyzna?
Czyż nie pogoniom za Czynem?
Sarmacja
Stagnacja?!*

Rufus Forseti

---

*Na co dzień w Sarmacji,
dziewki pełne gracji,
leją piwo bez umiaru,
nie żałując tego daru.*

*Na co dzień w Sarmacji,
pośród pięknej dekoracji,
siedzi Książę w koronie,
na swym zacnym tronie.*

*Na co dzień w Sarmacji,
w duchu demokracji,
zbierają się postowie,
polityczni cadykowie.*

*I właśnie dla Sarmacji,
w tej tu deklaracji,
wielka ekscytacja,
Wiwat federacja!*

Marcin Sokolowicz-Iwanowicz

---

*Sarmacjo
Twoje fiordy i zatoczki
Nad plażą pasących się kóz
Czystość, ekologia
Własność, sprawiedliwość
Kozy*

Michał Feliks

---

*A cóż to za łomot niemilosierny rozbrzmiewa?
Niežnośny hałas przesywa me skronie,
To me serce z żalu łomocze,
tak bardzo tęskno mi do niej.*

*Cóż u niej słychać, myśl natrętna męczy.
Choć ją rzuciłem to wciąż coś czuję do niej.
Może doń wrócę? Może mnie przyjmie?
Im bardziej zwlekam tym czuję się gorzej.*

*Po roku rozłąki wróciłem do domu,
Od razu wpadłem w jej czułe objęcia,
Choć odszedłem od niej po tylu latach,
Przyjęła mnie bez zająknięcia.*

autor nieznany
